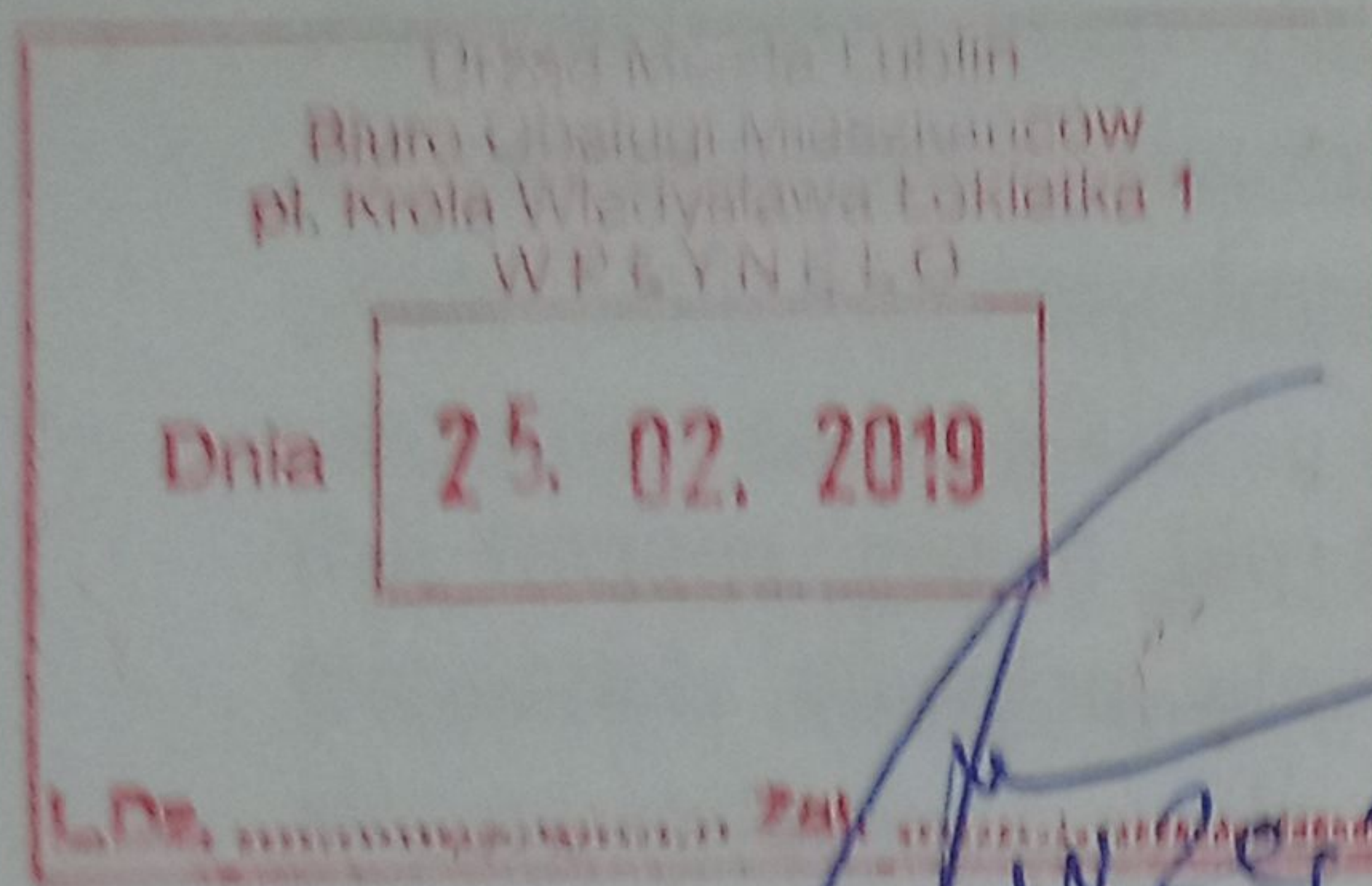

**WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY
W LUBLINIE**

ul. Marii Curie-Skłodowskiej 40
20-029 Lublin

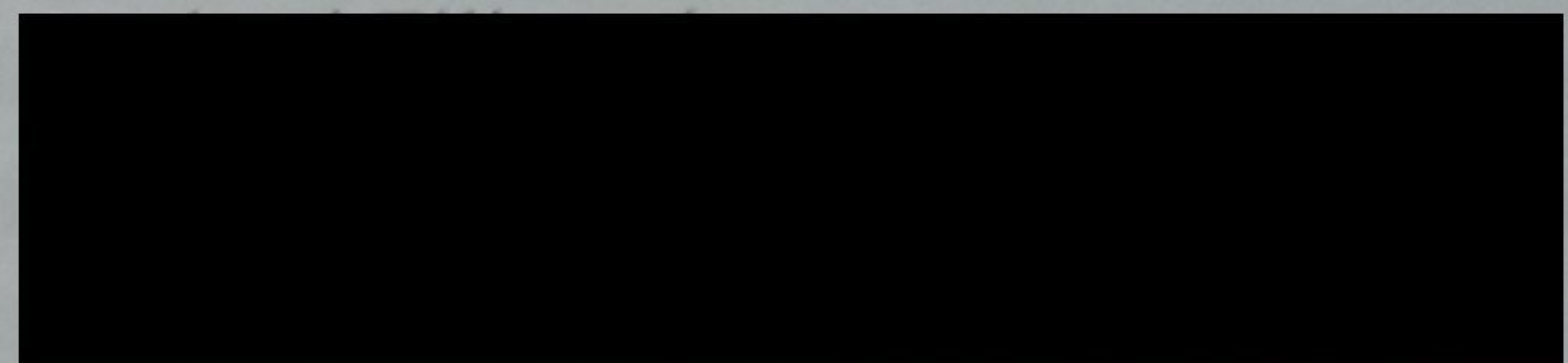

za pośrednictwem:

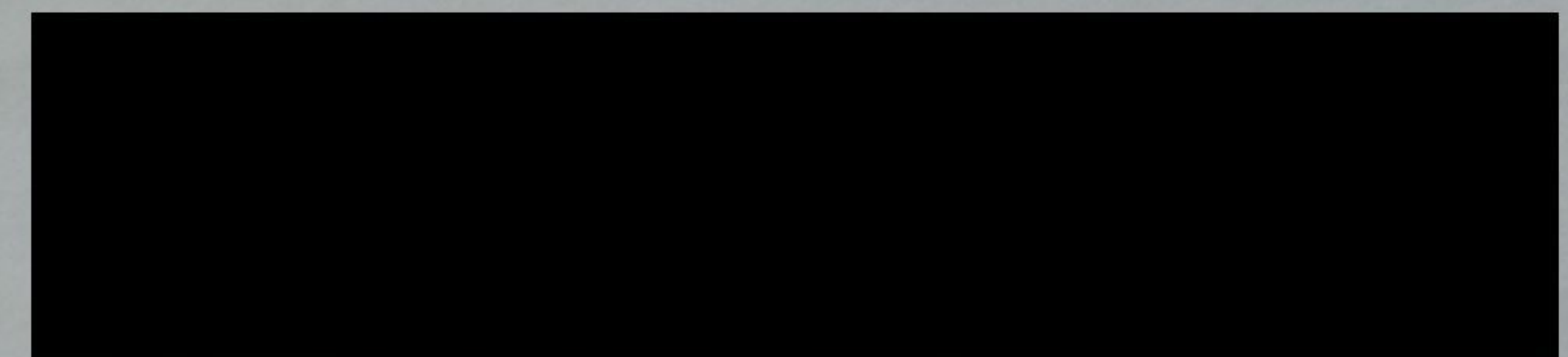
RADY MIASTA LUBLIN

Plac Króla Władysława Łokietka 1
20-109 Lublin

SKARŻĄCY:

reprezentowany przez

ORGAN:

Rada Miasta Lublin

Plac Króla Władysława Łokietka 1
20-109 Lublin

SKARGA

**na uchwałę Rady Miasta Lublin nr 55/III/2019 z dnia 31 stycznia 2019 r.,
w sprawie przeprowadzenia referendum lokalnego w istotnych sprawach
dotyczących mieszkańców Lublina**

Działając w imieniu mojego Mocodawcy, na podstawie udzielonego mi pełnomocnictwa, którego uwierzytelniony odpis przedkładałem w załączeniu, w oparciu o art. 3 § 2 pkt 5 w związku z art. 50 § 1, art. 53 § 2a oraz 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 1160) (dalej: ppsa) w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 2500) (dalej: usg), niniejszym zaskarżam uchwałę Rady Miasta Lublin nr 55/III/2019 podjętą w dniu 31 stycznia 2019 r., w sprawie przeprowadzenia referendum lokalnego w istotnych sprawach dotyczących mieszkańców Lublina, **w całości.**

Zaskarżonej uchwale zarzucam rażące naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. Naruszenie art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3, art. 4 i art. 9 ustawy z dnia 15 września 2005 r. ustawy o referendum lokalnym (tj. Dz. z 2018 r. poz. 1579), poprzez niewłaściwe zastosowanie wskazanych przepisów, polegające na przyjęciu możliwości przeprowadzenia referendum

- lokalnego skutkującego zmianą miejscowego planu zagospodarowania w odniesieniu do zmiany rodzaju zabudowy terenu tzw. „Górek Czechowskich” w Lublinie, podczas gdy przepisy te w żadnym zakresie nie znajdują zastosowania we wskazanym stanie faktycznym.
2. Naruszenie art. 11 ust. 1, art. 12 oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 usg, poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że przepisy te mogą stanowić podstawę do przeprowadzenia referendum lokalnego, skutkującego zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, podczas gdy procedura zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie przewiduje formy referendum lokalnego jako formy udziału społeczeństwa lokalnego w procedurze jego zmiany.
 3. Naruszenie art. 7 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 18 ust. 2 pkt 5 usg poprzez ich niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do wydania uchwały dotyczącej przeprowadzenia referendum w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, podczas gdy ustalanie zmian planu zagospodarowania przestrzennego należy do wyłącznej kompetencji Rady Gminy (Rady Miasta).
 4. Naruszenie art. 27 w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tj. Dz.U. 2018 poz. 1945) (dalej: upzp), poprzez ich niezastosowanie, podczas gdy przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący, wobec czego konieczność zastosowania procedury zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie może zostać wyłączona ani zmieniona w skutek przeprowadzenia referendum lokalnego w tym zakresie.

Mając powyższe zarzuty na względzie, wnoszę o stwierdzenie nieważności w całości uchwały Rady Miasta Lublin nr 55/III/2019 z dnia 31 stycznia 2019 r., na podstawie art. 147 § 1 ppsa.

Ponadto, na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 2 i art. 210 § 1 ppsa wnoszę o zwrot kosztów postępowania od organu jednostki samorządu terytorialnego na rzecz skarżącego, według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

Rada Miasta Lublin na sesji w dniu 31 stycznia 2019 r. podjęła uchwałę nr 55/III/2019 w sprawie przeprowadzenia referendum lokalnego w istotnych sprawach dotyczących mieszkańców Lublina. Na mocy tejże uchwały postanowiła o przeprowadzeniu referendum lokalnego, w którym społeczność lokalna ma wypowiedzieć się, czy optuje za zmianą dopuszczonego przez miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego rodzaju zabudowy terenu tzw. „Górek Czechowskich” z usługowego, komercyjnego i sportowo-rekreacyjnego na zabudowę mieszkalno-usługową na nie więcej niż 30 ha tego terenu, w zamian za sfinansowanie przez obecnego właściciela zagospodarowania pozostałych 75 ha tego terenu, jako zieleni publicznej (parku naturalistycznego), przy zachowaniu cennych przyrodniczych walorów i przekazanie go Gminie Lublin.

Z powyższą uchwałą nie sposób się zgodzić z poniżej wskazanymi względami.

I.

Na wstępie należy podkreślić, iż zgodnie z art. 101 ust. 1 usg, legitymacja do wniesienia skargi przysługuje wyłącznie osobie, której interes prawny lub uprawnienie zostały przez uchwałę

albo zarządzenie organu gminy naruszone. Jak wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 9 czerwca 1995 r., sygn. akt: IV SA 346/93, naruszenie interesu prawnego to takie naruszenie subiektywnie pojmowanego przez skarżącego jego interesu, które obiektywnie polega na nieprzestrzeganiu przez organ norm prawnych powszechnie obowiązujących.

W niniejszej sprawie podjęcie uchwały przez Radę Miasta Lublin w sprawie przeprowadzenia referendum lokalnego, w którym społeczność lokalna ma wypowiedzieć się, czy optuje za zmianą dopuszczonego przez miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego rodzaju zabudowy, narusza szereg norm prawnych powszechnie obowiązujących, w szczególności art. 7 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym, art. 27 w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Referendum, niezależnie od swego charakteru, nie może zastąpić procedury uchwalania planu miejscowego, bowiem wynik referendum może doprowadzić do rozwiązań sprzecznych z przepisami uwzględnianymi przy sporządzaniu planu, a rozstrzygnięcie referendalne nie może zastąpić aktu normatywnego – aktu prawa miejscowego, jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Dopuszczenie więc pytania referendalnego odnoszącego się do założeń planistycznych (w tym przypadku możliwości prowadzenia przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko) sprzeciwia się obowiązującym przepisom ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która gwarantuje udział lokalnego społeczeństwa w procesie tworzenia studium oraz miejscowego planu w ściśle określonych formach, wśród których nie wymienia się referendum lokalnego.

Realizacja uchwały Rady Miasta Lublin stanowić może zagrożenie dla zdrowia i życia mojego Mocodawcy, będącego stałym mieszkańcem Lublina, gdzie skupiona jest jego życiowa aktywność, związana z pracą oraz rodziną. Zaskarżona uchwała Rady Miasta Lublin narusza zatem interes prawny mojego Mocodawcy również w ten sposób, iż godzi ona w jego podstawowe, konstytucyjnie zagwarantowane prawa, przede wszystkim w postaci prawa do ochrony życia oraz ochrony zdrowia. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 38 Konstytucji, Rzeczpospolita zapewnia każdemu człowiekowi prawną ochronę życia, stosownie zaś do treści art. 68 ust. 1 Konstytucji każdy ma prawo do ochrony zdrowia. W podobnym tonie uregulowana jest kwestia ochrony wskazanych wartości w art. 23 kodeksu cywilnego, który stwierdza, że dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

W przypadku gdyby doszło do jakiegokolwiek zmiany rodzaju zabudowy tzw. „Górek Czechowskich” w Lublinie, utracą one swoje istotne znaczenie dla jakości środowiska w mieście Lublin, w tym jakości powietrza i wody w Lublinie. Powyższe wpłynie na znaczne pogorszenie stanu środowiska w mieście Lublin, co w bezpośredniej konsekwencji może doprowadzić do utraty zdrowia, a nawet życia osób będących jego mieszkańcami.

Tzw. „Górki Czechowskie” w Lublinie pełnią istotną funkcję dla miasta, stanowią m.in. zabezpieczenie przed rozwojem zjawiska tzw. „miejskiej wyspy ciepła”, w istotny sposób wpływają na „wentylację” całego Lublina. Zagęszczenie zabudowy miejskiej i zmiana rodzaju zabudowy tzw. „Górek Czechowskich” doprowadzi do kumulacji spalin i pyłów wewnątrz miasta oraz będzie sprzyjało powstawaniu dodatkowych, sztucznych źródeł ciepła. Zwiększony zostanie, i tak już

znaczny, problem smogu w mieście. Jak wynika z badań jakość powietrza ma bardzo istotny wpływ na funkcjonowanie i kondycję człowieka. Z raportu Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że w 2017 r., nastąpił znaczący wpływ liczby zgonów, w stosunku do roku 2016 r., obserwowany w miesiącach zimowych (styczeń i luty). Okres największej śmiertelności pokrywał się z okresem gwałtownego wzrostu poziomu zanieczyszczeń powietrza, jaki wówczas odnotowano (por. Analiza przyczyn wzrostu liczby zgonów w Polsce w 2017 r., Departament Analiz i Strategii, Narodowy Fundusz Zdrowia). W przypadku zmiany rodzaju zabudowy tzw. „Górek Czechowskich” w Lublinie istnieje zatem realne zagrożenie pogorszenia zdrowia i życia mieszkańców.

Godzi się podkreślić, iż obszar tzw. „Górek Czechowskich” w Lublinie objęty jest Ekologicznym Systemem Obszarów Chronionych. Stanowi on korytarz przewietrzający tereny zurbanizowane (Program Ochrony Powietrza ze względu na przekroczenia zanieczyszczenia powietrza) oraz, jak już to powyżej zostało wskazane, są to tereny zielone chroniące przed miejską wyspą ciepła (Program Adaptacji Lublina do Zmian Klimatu). Ponadto jest to obszar, na którym zinwentaryzowano gatunki ściśle chronionej flory. Rodzaj powyższych terenów wyznacza z kolei obowiązek podejmowania wobec takich miejsc jedynie działań mających na celu należytą ochronę środowiska naturalnego. Zgodnie z Konwencją o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, sporządzoną w Aarhus dnia 25 czerwca 1998 r., której stroną jest Rzeczypospolita Polska, odpowiednia ochrona środowiska jest niezbędna dla ludzkiej pomyślności i korzystania z podstawowych praw człowieka, włączając w to prawo do życia jako takiego, każda osoba ma prawo do życia w środowisku odpowiednim dla jej zdrowia i pomyślności oraz ma obowiązek, tak osobiście, jak i we współdziałaniu z innymi, do ochrony i ulepszania środowiska dla dobra obecnego i przyszłych pokoleń.

Uchwalenie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w przewidzianej przepisami upzp procedurze daje większe gwarancje ochrony wyżej wskazanych praw, gdyż pozostawia większą swobodę decyzyjną podmiotom biorącym w nim udział. W przypadku zaś wyrażenia woli zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przez społeczność lokalną w sposób wskazany w skarżonej uchwale, Rada Gminy związana jest chociażby ustaleniem wielkości powierzchni przeznaczonej pod zabudowę mieszkalno-usługową (30 ha). Oznacza to, że w zmianie planu główny nacisk zostanie położony na realizację woli mieszkańców.

Zgodnie z art. 5 w związku z art. 74 ust.1 Konstytucji, Rzeczypospolita Polska zapewnia ochronę środowiska, zaś władze publiczne prowadzą politykę zapewniającą bezpieczeństwo ekologiczne współczesnemu i przyszłym pokoleniom. Zmiana rodzaju zabudowy tzw. „Górek Czechowskich” wpłynie bardzo negatywnie na bezpieczeństwo ekologiczne Lublina, poprzez doprowadzenie do koncentracji zanieczyszczeń, zwłaszcza w centrum miasta i wpłynie na znaczne obniżenie jakości życia społeczności lokalnej, zarówno obecnej, jak i przyszłej, wobec czego nie powinna być wprowadzona do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nawet w przypadku zachowania przewidzianej prawem procedury jej uchwalenia.

II.

Rada Miasta Lublin jako jedną z podstaw prawnych do podjęcia uchwały o przeprowadzeniu referendum lokalnego wskazała art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o referendum lokalnym. Zgodnie z wyżej wskazanymi przepisami, referendum można przeprowadzić m.in. w sprawach dotyczących wspólnoty, mieszczących się w zakresie zadań i kompetencji organów

danej jednostki oraz w innych istotnych sprawach społecznych, gospodarczych lub kulturowych więzi łączących tę wspólnotę.
Na gruncie niniejszej sprawy przytoczone przez organ przepisy nie znajdują jednakże zastosowania, o czym poniżej.

Ustalanie przeznaczenia terenu i zasad jego zagospodarowania następuje, zgodnie z art. 4 ust.1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W przypadku braku miejscowego planu, zgodnie z art. 4 ust. 2, określenie sposobów zagospodarowania przestrzennego i warunków zabudowy, następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania przestrzennego, które zgodnie z art. 51 i art. 60 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wydaje co do zasady wójt (burmistrz, prezydent miasta). Zaskarżona uchwała błędnie zatem dopuszcza możliwość przeprowadzenia referendum jako wyrażającego wolę mieszkańców gminy, co do sposobu rozstrzygnięcia sprawy dotyczącej tej wspólnoty, mieszczącej się w zakresie zadań i kompetencji organów danej jednostki oraz jako wyrażenie woli w innych istotnych sprawach, dotyczących społecznych, gospodarczych lub kulturowych więzi łączących tę wspólnotę, podczas gdy w niniejszej sprawie przeprowadzenie referendum lokalnego nie jest prawnie dopuszczalne. Ani ustawa o referendum lokalnym, ani przepisy upzp, ani przepisy jakiegokolwiek aktu prawa powszechnie obowiązującego nie przewidują formy referendum lokalnego dla udziału czynnika społecznego w procedurze uchwalania i zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Upzp zawiera sztywną i wyczerpującą procedurę uchwalania i zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w której przewidziano konkretną formę udziału czynnika społecznego, opisaną w art. 17 pkt 9 - 11 upzp, polegającą na możliwości zgłoszenia uwag do projektu planu lub zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w wyznaczonym terminie. Społeczność lokalna ma zatem prawnie zagwarantowaną możliwość wyrażenia swojej woli w kwestii określenia ładu przestrzennego gminy. W takiej sytuacji nie ma potrzeby ani możliwości przeprowadzenia referendum lokalnego w tej kwestii. Stanowisko takie znajduje poparcie również w judykaturze :

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 września 2007 r., sygn. akt: II OSK 1029/07:

„prawo do referendum lokalnego, wyrażającego wolę mieszkańców, nie obejmuje sytuacji gdy mogą oni współkształtować proces decyzyjny w sprawach dotyczących istotnej sprawy danej wspólnoty w innych, ustawowo określonych formach udziału społeczeństwa w postępowaniu”.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt: II OSK 344/14

„Uznanie dopuszczalności wniosku referendalnego odnoszącego się do formułowania założeń planistycznych sprzeciwiałoby się obowiązującym przepisom u.p.z.p., które w szczegółowej procedurze, przyznając uprawnienie do rozstrzygania tej kwestii organowi uchwałodawczemu, gwarantują udział lokalnego społeczeństwa w ściśle określonych formach, wśród których nie wymienia się referendum lokalnego”.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2013 r., sygn. akt: II SA/Wa 914/13:

„Referendum nie może zastąpić procedury uchwalania studium bądź planu miejscowego, bowiem wynik referendum może doprowadzić do rozwiązań sprzecznych z przepisami uwzględnianymi przy ich sporządzaniu”.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 września 2007 r., sygn. akt: II OSK 1029/07:

„Prawo do referendum lokalnego, wyrażającego wolę mieszkańców, nie obejmuje sytuacji gdy mogą oni współkształtować proces decyzyjny w sprawach dotyczących istotnej sprawy danej wspólnoty w innych, ustawowo określonych formach udziału społeczeństwa w postępowaniu”.

Zgodnie z art. 55 ust. 1, w związku z art. 56 ust.1, w związku z art. 65 ustawy o referendum lokalnym, referendum lokalne jest ważne, gdy wzięło w nim udział co najmniej 30% uprawnionych do głosowania i ma charakter rozstrzygający w przypadku, gdy za jednym z rozwiązań w sprawie poddanej pod referendum oddano więcej niż połowę ważnie oddanych głosów. W przypadku wiążącego charakteru referendum, organ gminy ma obowiązek niezwłocznie dopełnić wszelkich czynności, w celu realizacji woli mieszkańców.

Na gruncie niniejszego stanu faktycznego, w przypadku, gdyby zaplanowane na 7 kwietnia 2019 r., referendum gminne okazało się ważne i wiążące w kwestii zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, Rada Miasta Lublin będzie zmuszona do podjęcia czynności w celu uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania zgodnie z wolą społeczności lokalnej. Przepis art. 65 ustawy o referendum lokalnym nakłada bowiem na właściwy organ jednostki samorządu terytorialnego obowiązek niezwłocznego podjęcia czynności w celu realizacji rozstrzygającego wyniku referendum. Wobec tego przeprowadzenie referendum spowodowałoby uchybienie przepisom usg i upzp regulującym kwestie uchwalenia zmiany planu zagospodarowania, wobec czego nie może być przeprowadzone. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt: II SA/Lu 294/16, *„referendum lokalne nie może prowadzić do rozstrzygnięć sprzecznych z prawem. Przepis art. 65 ustawy z 2000 r. o referendum lokalnym nakłada na właściwy organ jednostki samorządu terytorialnego obowiązek niezwłocznego podjęcia czynności w celu realizacji rozstrzygającego wyniku referendum. Referendum zatem nie może być zorganizowane, gdy rozstrzygający wynik byłby nie do pogodzenia z powszechnie obowiązującym prawem, jak i wtedy gdy samo poddanie określonej sprawy trybowi referendum naruszyłoby prawo, ponieważ dla tego rodzaju sprawy prawo przewiduje inną, obowiązkową procedurę”* (por. wyrok NSA z dnia 13 listopada 2012r. sygn. akt II OSK 2467/12). Bez znaczenia przy tym pozostaje, czy referendum ma charakter wiążący czy też opiniodawczy lub konsultacyjny.

Ponadto zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 lutego 2003 r., sygn. akt: K 30/02, Trybunał Konstytucyjny, oceniając zgodność z ustawą zasadniczą przepisu art. 2 ust. 1 ustawy o referendum lokalnym wskazywał, że w zakresie dotyczącym zadań publicznych zastrzeżonych ustawowo dla innych władz i organów mieszkańcy mają prawo wypowiedania się tylko w zakresie, w jakim postanowienia odpowiednich ustaw (...) mogą stanowić materię referendum, zaś wynik takiego referendum może oddziaływać kształtująco – w istniejącym porządku konstytucyjnym na sposób rozstrzygnięcia sprawy dotyczącej także danej wspólnoty samorządowej.

Dopuszczenie więc pytania referendalnego odnoszącego się do założeń planistycznych (w tym przypadku możliwości prowadzenia przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko), sprzeciwiałoby się obowiązującym przepisom ustawy o planowaniu

i zagospodarowaniu przestrzennym, która gwarantuje udział lokalnego społeczeństwa w procesie tworzenia studium oraz miejscowego planu w ściśle określonych formach, wśród których nie wymienia się referendum lokalnego (por. wyrok NSA z dnia 20 marca 2014r., sygn. akt: II OSK 344/14). Nie można zatem uznać, że wystarczającą podstawą dla przeprowadzenia referendum w sprawie przeznaczenia i zagospodarowania terenu w planie miejscowym są przepisy art. 2 ust.1 pkt 2 i 3 ustawy o referendum lokalnym.

Zgodnie z art. 7 ust.1 pkt 1 usg, art. 3 ust.1 upzp, sprawy ładu przestrzennego, gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej, a także kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego stanowią zadania własne gminy. Wobec tego wyłącznie gmina posiada prawo i ustawowy obowiązek prowadzenia i kształtowania polityki przestrzennej.

Stosownie do treści art. 4 ust. 1 upzp w związku z art. 18 ust. 5 usg, ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, którego uchwalenie zastrzeżone jest do wyłącznej kompetencji Rady Gminy (Miasta). Kompetencja do uchwalenia i zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie może jej zostać odebrana, również Rada Gminy (Miasta), nie może tej kompetencji przenieść na inny podmiot. W przypadku wiążącego charakteru referendum lokalnego w kwestii zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wystąpi bezprawna ingerencja we wskazaną kompetencję.

W kontekście przywołanego wcześniej wyroku Trybunału Konstytucyjnego podkreślić należy, że w procedurze uchwalania studium i planu miejscowego bierze udział szereg organów tak samorządowych jak i administracji rządowej, po to, aby w aktach tych zostały uwzględnione zagadnienia z ich punktu widzenia istotne. Możliwość bezpośredniego wyrażania woli przez mieszkańców w drodze referendum lokalnego nie może prowadzić do zniesienia obowiązków oraz kompetencji organów stanowiących i wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego, zwłaszcza tam, gdzie w grę wchodzi ich wyłączność kompetencyjna. Przedmiotowa uchwała poddaje pod rozstrzygnięcie w drodze referendum tę kategorię spraw, które należą do wyłącznej kompetencji Rady Miasta Lublin. Wynik referendum w żaden sposób nie może zwolnić organu wykonawczego od podjęcia wskazanych wyżej działań w zgodzie zobowiązującym prawem. Zgodnie z zasadą legalizmu wyrażoną w art. 7 Konstytucji organy władzy publicznej mogą działać jedynie

na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to m.in. nakaz, by wszelkie działania organu władzy publicznej były oparte na wyraźnie określonej normie kompetencyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów SN z 18 stycznia 2005r., sygn. akt: WK 22/04). Społeczność lokalna nie jest legitymowana do wyrażania swojej woli w kwestii realizacji przez organy jednostek samorządu terytorialnego przysługujących im kompetencji.

Mając powyższe rozważania na uwadze, nie sposób uznać, że przeprowadzenie referendum lokalnego w realiach niniejszej sprawy jest celowe, dopuszczalne i zgodne z powszechnie obowiązującym prawem, zatem uchwała w przedmiocie jego przeprowadzenia winna być uznana za nieważną. Na gruncie stanu faktycznego sprawy oraz prawidłowo zastosowanych przepisów prawa nie zaistniały w określonym zakresie okoliczności uzasadniające przeprowadzenie referendum lokalnego. Dla spraw objętych pytaniem referendalnym prawo bowiem przewiduje

procedurę wskazaną w przywołanych w niniejszej skardze przepisach ustaw.

W oparciu o § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi od skargi na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej pobiera się wpis stały w wysokości 300 zł.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę jak w petitum skargi.

Załączniki:

1. pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł,
2. potwierdzenie dokonania wpisu w kwocie 300 zł,
3. odpis skargi.